

[Tove Lindbo Larsen]

om advokaterne nu også har mulighed for at løse denne opgave fuldt tilstrækkeligt.

På socialdemokratiets vegne kan jeg støtte lovforslaget, og jeg ser meget gerne en dybtgående drøftelse i udvalget til løsning af de problemer, der opstår i en sådan ulykkelig situation.

Nathalie Lind (V):

Allerede for år siden rejste venstre spørgsmålet om ofrenes stilling, idet vi fremsatte et lovforslag om erstatning til ofre for forbrydelser. Jeg mener, at dette lovforslag, som er foranlediget af det konservative folkeparti – og jeg anerkender den indsats, der er gjort her – er en videreførelse af denne linje. Vi havde jo debatten sidste år her i folketinget, og derefter blev der taget initiativ til, at man spurgte en række organisationer og myndigheder, hvordan et lovforslag kunne udformes i overensstemmelse med drøftelserne her i folketinget.

Jeg finder, at det forslag, som ministeren kommer med her – om end der kan være ting, vi kan have anledning til at diskutere i udvalget – har fundet en form, som stort set svarer til de hensigter, vi har haft. Jeg tænker ikke mindst på, at advokaten, der er med til at overvære afhøringerne af den forurettede såvel hos politiet som i retten, har ret til at stille yderligere spørgsmål til den forurettede og i øvrigt i det hele taget har til opgave ikke blot at være – hvad skal jeg sige? – advokat i traditionel forstand under en straffesag, men også i bredere forstand har pligt til at give vejledning og mulighed for at henvise til yderligere bistand, hvis man skønner, at der er brug for dette. Jeg mener, at det er en god og en væsentlig nydannelse.

Der har jo allerede været rejst spørgsmål om, hvorvidt advokater er de rette til at hjælpe de ulykkelige ofre i disse sager, men jeg tror, det er rigtigt, hvis vi skal have den samme person til at følge sagen under hele dennes behandling fra politiet og til behandlingen i retten, at det da er advokater, der er kendt med straffesagers behandling. Jeg tror, at de er i stand til at give råd og forberede den pågældende på, hvilke oplevelser man kan komme ud for i retten, og også varetage den forurettedes interesser på bedste måde. Men jeg vil gerne understrege betydningen af, at advokatens opgave, som jeg nævnte,

også er af mere almen karakter, nemlig at give oplysninger om, hvor der kan fås personlig støtte og vejledning. Vi ved jo, ikke mindst fra dr. Emma Vestergaards redegørelse om voldtægtsofrenes stilling, at der i mange tilfælde er brug for psykiatrisk hjælp, og at netop den rette hjælp i tide vil kunne lette situationen for de mennesker, der kommer ud for dette.

Men vi er altså tilfredse med, at dette lovforslag nu er fremsat, og vi er åbne for drøftelser i retsudvalget.

Hagen Hagensen (KF):

Først vil jeg takke fru Nathalie Lind for bemærkningen om, at dette lovforslag sådan set er foranlediget af det konservative folkepartis forslag, som vi nys drøftede ved behandlingen her i dag, og jeg vil også gerne understrege – det er naturligvis ikke vendt mod den nuværende justitsminister, der har taget denne sag op – at det er fru Nathalie Lind, der som justitsminister har tilkendegivet, at man ville komme med et lovforslag herom.

Jeg kan for vort vedkommende sige, at vi ganske vil tilslutte os det foreliggende forslag, idet der er behov for hjælp til ofre for voldtægt og andre kønsfrihedsforbrydelser. Det er rimeligt, at der er taget ganske mange af straffelovens bestemmelser med, men som sagt allerede ved det forrige forslags behandling ønsker vi en yderligere bistand til voldtægtsofre og ser gerne, at vi i fællesskab kan drøfte disse to lovforslag for at se, hvad vi kan få ud deraf.

Jeg har nogle enkelte bemærkninger til spørgsmålet om, hvorledes bistanden til offeret skal gives. Den første ting, jeg er faldet over, er, at advokatbistanden er indskrænket til, når retten finder det ønskeligt. Jeg synes, at »ønskeligt« er for vagt. Der må tages et meget betragteligt hensyn til offeret, og det er offeret, der sådan set må have krav på at få denne bistand, ligesom det heller ikke bør være overladt til retten på et hvilket som helst tidspunkt, når man skønner, der ikke er behov derfor længere, at bringe bistanden til ophør, for der er jo her tale om, at det er en sagfører, der ikke blot skal medvirke i henseende til sit normale virke. Han skal yde en almen bistand og gøre opmærksom på, hvilken anden bistand man kan henvise offeret